

Přes řeky a hory, nekonečný spory
a všechny ty hádky, falešný sorry,
kdy ve dne je ticho a noci se bouří,
hledám ten únik za velikou louží.
Všichni ty supi, co kolem mě krouží,
v rukou ten dynamit pomalu pode mnou hoří
a všechny ty slova, který tak bolí
a všechny ty vzpomínky člověk pak loví.
A všechno to hezký zůstane mrtvý
a trvá to roky, než se tím ty rány zhojí
a nechte mě křičet, když všude je klid
a nechte mě brečet, bude mi líp.
A když bude třeba, tak musíme jít,
střemhlav do místa nebude nikdo chtít
a snažim se přesvědčit, že to má cenu
a že budu věrnej tátovu genu
a něco tu zanechat pro mojí dceru
a máho syna a budoucí ženu.

Chci tě mít vedle sebe tady napořád,
všechno to vrátit zpátky,
kolikrát sme si měli tiše blahopřát,
že sme to dávno zvládli.

Chci tě mít napořád,
vedle sebe už teď napořád,
kolikrát sme si měli tiše blahopřát,
že sme to dávno zvládli.

Přes města a vesnice, hlava je věznice
a temný myšlenky v lese jak střelnice,
na padesát západů zavřená petlice,
lidi pak bodají do tebe jak tupá jehlice.
Do nebe světlice, když bloudíme tmou,
život je konstantně zmatenou hrou
a všechny ty stíny, co za tebou jdou,
tě v životě nenechaj povydechnout.
A vše, co mám uvnitř furt hoří jak voheň,
pak přijde potopa, hodí tvý iluze na zem,
všechny ty obavy, který mě děsí
a chtějí mě připravit vo moje štěstí.
A člověk si klestí trnitou cestu,
svlečenej do naha, kdy celej se třesu
a sám sebe naleznu v časovym presu
a ty mi pak utíkáš vstříc velkému městu.

Chci tě mít vedle sebe tady napořád,
všechno to vrátit zpátky,
kolikrát sme si měli tiše blahopřát,
že sme to dávno zvládli.

Chci tě mít napořád,
vedle sebe už teď napořád,
kolikrát sme si měli tiše blahopřát,
že sme to dávno zvládli.